

akármí

sokáig szép lassan sunyít az emberben az ösztön és az érdek előbbi óvná őt az önpusztítástól a másik római légióként nyomul lelkében előre miközben ártatlanul heherészget és még apró fogalma sincs róla vajon mi lesz mi kicsit is megóvjá ha felfedezi reflexei mélyén a tünedező tisztaságot hogyan tud együtt élni azzal a felismeréssel hogy naivsága is elvászott akár a fogai kiket tud majd eztán bolondítani ha fölösleges vétkeinek finom rezdülései lomha mondataiba belekeverednek és mit mond majdan annak az egynek aki előtt életét végigjátszotta a recsegő színpadon hol az a kozmikus hatalom mely után meresztgetheted szemed az égre sosem lesz botlásaidnak méltó feledése mivel a mennyei áldásokból már régen ki vagy rúgva legfeljebb néhány álnok statiszta szaladgál utánad a füstölővel bűneiket áttolva egy értelmezhetetlenül szűk dimenzióba hová ember fia be nem lát s nemhogy azt nem észleli hol van a határ az élők és az illanni készülők között akármí megérinti kezd úgy viselkedni mint az üldözött legfeljebb torz cinizmusa hódít néha megkérdi mit vesznek mi eladó itt aztán fújhatják az égi trombitát

Miklya Zsolt

VETERÁNOK

A gyászmunka azt kívánja,
mossuk ki ezt a két szemet,
ki nem apadó forrását
sós kutak árnyékának.
Azt kívánja, mossuk le a
tükröt, takarjuk le, rejtjük
jó mélyre, ne kerülhessen
kerekek árnyéka alá.

*

A biciklikéréről kéne énekelni,
siratót fújni együtt a széllel,
próbáltam párszor, visszafelé
sült el mindig, fütty helyett
csak szájalmas süvítés sikeredett,
mint amikor leereszt a biciklikérék,
s ott maradsz az út szélén megállva.

A kis kempingkerékpárról kéne énekelni,
meg a kormányon lógó két tele füzetszatoryról,
biztosan azért volt kettő, hogy kiegyensúlyozza
az egyébként túlon túl labilis alkotmányt,
aminek széllal birkózni nem is olyan egyszerű,
valami tőkesúlyra van ahhoz szükség, hogy
kanyarodásnál, széllekedéseknél fel ne billenjen.

Ellenszélben a tőkesúly inkább megállít.
Vicces, ahogy szinte állva tekersz,
fel is állhatsz nyugodtan a nyeregben,
míg tart a mozgás, kalapál a szív,
úgyse dőlsz el. Csak ha hirtelen
marokra szorítja valami, akkor
billen ki a nyugalompontból.

*

Sorra jártuk halottainkat, veterán nemzedék,
nem feltétlenül háborús veteránok,
bár a háború alatt szocializálódtak,
meg a lassú, észrevétlen belecsúszás idején.
Gyerekifjúként találkoztak azzal a technikával,
ami a frontokon dőlt el, és vált életük
derekán világot átformáló feltétellé,
derekukat is átformálta, meghaltak sorra,
ötven és hatvan között, mintha csak sorban
álltak volna kenyérért, Trabantért, telefonért.

*

Mikor az első kempingkerékpárok megjelentek,
a megengedhető fejlődés új spiráljaként,
elaléltunk a csodálkozástól és a gyönyörtől,
hát így is lehet, ilyen kisemberi léptékben tekerni?
S hirtelen, mint egy új identitáselem terjedt
a páros kiskerek, rohamosan, típusaiban is
rugalmasabban követve az individualizációt,
akkor okozott kiváltképp gyönyört, ha össze
is lehetett csukni. Elfért egy csomagtartóban.

*

Az első versenykerékpárok megjelenésére is
emlékszem, egy orosz félverseny robbant be
először a piacra, követte egy formásabb Csepel,
amin úgy kellett görnyedni, ahogy a tévéből
leste el az ember. Mérete derékpróbáló volt
a száznyolcvan fölöttieknek, de lehetett kapni.

*

A derékpróbáló Csepelen tekertem,
széllel szemben, Szolnok után szinte
egy helyben, gyalog hamarabb értem
volna célba talán. El is éheztem, más-
napra bedagadt a térdem, úgy kerültem
a Dunántúlra, mint egy háborús veterán.

Egyedül hagytalak, szemben a széllel.
Nem szorítottad már a kormányt,
szorult eléggé a szíved. Lábadat,
tele vízzel, a kempingágyadon egyen-
súlyoztad, így is eleget kivett belőled,
míg eszedbe jutott: *ó lélek! Ez a hazám.*

*

Úttörőtáborban ért a hír. A Csepelt
szétszereltük, nem volt összecukható.
A Lada csomagtartójában éppen
elfért a váz. Rajta a két kerék.
Ebéd után már otthon voltam.
Üres nyugágyad várt, rajta vízzel
telt lábad nyoma, sosem száradt
meg igazán. A teraszon állt,
összecukva, sokáig. Magunkkal
hoztuk. A vízzel telt nyomban
fialt meg később a cicánk.

*

A gyászmunka azt kívánja,
mossuk ki két szemünket,
ne lássa senki, hogy veterán.
De mit tegyek, ha láttam ma
egy összecukható Csepel
kempingkerékpárt meg egy
kempingágyat a Vaterán.